

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Haandbog i Verdens-Historien. Første Deel

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 482. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1833_518A_1-txt-shoot-idm25987/facsimile.pdf (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Natur og som den derfor under ingen Betingelse gier, saa der er en dybere Grund, hvorfor Hannibal maatte trække om i Italien, mens Romerne fuldenkte Siciliens Erobring og Kartaginensærne i Spanien yndrog en Romersk Hælds-Herre til at staa dem selv i Afrika.

Marcellus skal allerede, som en GranHolding, have udmærket sig i den første Puniske Krig, men havde dog i alle Maader bundet sit Navn (han hebd eller Marcus) som Martis-Søn, fra Gallerne, hvis Konge, Viridomarus, han slog med egen Haand og førte hans guldne Rustning, sat paa et Skabillen, stabselig i Triumph, og Noget af det Forste, Romerne gjorde efter Blod-Badet ved Cannæ, var ikke blot, ligesom i Gallen-Krigen, levende at begrave Græker og Gallen paa Høen-Torvet, men ogsaa at kalde Gallen-Stræfken, Marcellus, tilbage fra Sicilien, hvor han hidtil havde haft sin Post *). Saa snart Fabius og han imidlertid havde lært Hannibal, at Romerne kunde endnu i mange Aar holde ham Stangen, naa de opgav den seifangsgeflige Hæe at fide ham paa Høvedet, maatte Marcellus over til Sicilien, hvor det begyndte at see galt ud, thi Romerne havde ikke naant at lægge Besætning i Syrakus, saalænge deres gode gamle Ven, Hiero, levede og vogtede sig saa omhyggelig for at give mindste Anledning, og vel havde de, paa Nøjet om hans dødelige Afgang, strax sendt en Flaade derhen ad, for heller at være i Visse end i Vov, men ved Fjorberget Pachynum (Pacharo) hørde de, han levede endnu og vendte derfor mere adslæmblig end forsigtig tilbage til Lilybæum. Nu lagde nemlig Hiero sig til at døe i den forspræde Tid efter Slaget ved Cannæ, og da de Romerske Gesandter kom til hans Sønne-Søn Hieronymus, der skulde ære ham, for dog i det Mindste at ferne Forbundet, var Drenngen uartig nok til at soare: han betragede de stak-

*) Livius XXII. 57. Plutarch's Marcellus.



kele Romere, som Karthaginerne var saa stemme ved i Italien, men han fandt ikke sin Regning ved at holde halvt med dem. Sagen var naturligvis, at han stod i Handen om det Halve af Sicilien med Hannibal, der vel ikke vilde nøies med den De, men nok tage den med, og havde besaaet sig fikket et Par af sine Kreaturer: Hippokrates og Epikides, Karthaginer af Byen men Syrakusaner af Herkomst, deover, til at være den unge Hertes egentlige Formændere *). Vel sit Hieronymus snart afskaffet, men Verdets paa ham gjorde kun Dødt værre; thi de to mægtige Karthaginer spillede deres værbige Rolle saa godt, at de blev Mestere af Syrakus, og den Karthaginenske Flaade var i Hænderne, saa nu var der ingen Umage at spare og ingen Tid at spille **). Marcell satte derfor an paa Staden fra alle Sider, men ogsaa det var en farlig Sag, thi Byen laa høit og havde en Mathematiker inden Murene, som tillige var en Tuffind-Kunstner, og Kientt han sagtes tog Munden for fuld, da han fortalde Kong Hiero, han kunde spille Væb med hele Jorden, naar han blot havde Jod-Hæste udenfor den, saa spillede han dog virkelig Romerne saa mange Puds, baade med Klidder og Skaner, at de snart fandt det raadeligt blot, saavidt muligt, at indspærre Byen og lure paa Kistighed. Der kom imidlertid ogsaa En, efter ette Maaneders Forløb, hvorved Marcellus en Nat skjal sig ind i Byen, og Kientt Stors-Holmen (Utrabine) der havde sin egen Befæstning og Tilflyd af den Karthaginenske Flaade, endnu trofede enstund, faldt den dog ogsaa emsiden, ved Forræderi, i Romernes Hænder, hvorpaa der blev gjort rent Væb overalt og vankede saa umadeligt Vette, at Man fandt, det svarede omtrent ligesaa godt Regning, som om det

*) Polyb (Besandtheds-Stridigheder) VIII. Livius XXIV. 4-6.

***) Livius XXIV. 21-32, Plutarchs Marcellus.



havde været Karthago selv. Mathematikeren, den berømte Archimedes, der endnu slog Girkler, da Staden blev taget, fik naturligtvis sit Bane-Saar, og Mændet det skal have gjort. *Marcus* Sitterlig opde, lader det dog til, han ikke engang har kunnet opbære, hvordan Tusind-Konstneren kom af Dage; thi *Plutarch* har ikke mindre end tre forskellige Beretninger, der alle maae have været løse Mytter, men han Ingen af dem tør foretrække. Løyer Man imidlertid hans Kunst, *Hærens* faste Veligheden og *Karthaginerernes* Lemmigt i den ene Bøgt-Skaal, og ser, der er ikke engang en *Romer*s Hætte-Giæring at lægge i den Anden, men at blot *Iden*, *Pæsten* og den *Karthaginer*sse *Admiral Demetrius* svedselige Skrak for at maale sig med en daarlige *Romer*s Klæde, gav *Marcus* Voers-Magten, da skistes Man vel ikke til at tvivle om, at *Romerne* jo havde Løkken med dem?).

Endnu var *Hannibal* i *Italien* og det var lidtsommeligt nok baade for *Romerne* i det Hæle og for *Marcus* i det Anfælte, som kom aldrig videre med ham, men maatte nøies med *Tren* og deres Eget, naar de engang imellem kunde trykke ham, og fik sædvanlig kun Etam til Takke for al deres Velighed med den selobudne, nævige Gæst; men det var dog endnu langt lidtsommeligere for ham at have med Folk at beskille, der selv af Døgt aldrig fik saa Meget, de jo kaldt es tre Meere, og hvem der desaarfag var slet ingen Udømmen med, saa det er seloktært, at „*Lidtsommelighedens*“ hører ogsaa til, naar Man vil gjøre sig et rigtig Begreb om den anden Puniske Krig, uden at det dog derfor vil løses og tilhængs at overbevise vore Læsere (medmindre det er *Engelsmand*) om, at de har godt af at lide dem.

Uden alle Omstøb vil vi da lade os fortælle, hvordan han, som Stabnen selv gav Navn af „*Krabast*“ ved at lade

*) Polyb (Brudstøkker) VIII. 5-8, Livius XXIV. 33-34. XXV. 23-31. *Plutarch*s *Marcus*.

